

Ei L-au cunoscut pe Dumnezeuul lor

Vol. 1

Edwin si Lillian Harvey & Hey

- Publicat cu permisiune -

Robert Cleaver Chapman

Un sărac bogat

„Lăsați-l în pace pe Robert Chapman! Noi *vorbit* despre locurile cerești, dar el *trăiește în* ele." Acestea au fost cuvintele adresate unui critic de către J. N. Darby, un contemporan al lui George Muller și un lider al Christian Brethren Movement din Anglia, într-o vreme când norii controverselor teologice erau cât se poate de întunecați.

Și este adevărat că R. C. Chapman strălucește deasupra tuturor partidelor și disputelor ca un adevărat om al lui Dumnezeu: plin de dragoste, dar fără compromis; blînd, dar pătrunzător; umil, dar unul care vorbea cu autoritate; înzestrat, dar nevinovat ca un copil; căruia îi plăcea să rămînă în umbră, dar care nu putea fi niciodată uitat.

Care era secretul său? În puținele documente pe care le avem la dispoziție referitoare la viața sa creștină timpurie, în afara convertirii sale, se constată o extraordinară sărăcie de mărturii personale. Distrugerea deliberată a documentelor lui ne dezvăluie „roadă Duhului” atîrnînd în fața noastră într-un mod cât se poate de atrăgător, dar avînd tendința de a ascunde privirilor ramura pe care crescut. Cu toate acestea, cheia secretului din spatele frumoasei sale vieți creștine este evidentă, deoarece pasiunea lui a fost aceea de a fi, cu orice preț, un creștin biblic. Și prețul a fost Crucea lui Cristos.

Robert Cleaver Chapman a fost fiul lui Thomas Chapman de Whitby, Yorkshire, de pe coasta de nord-est a Angliei. Tatăl era un negustor bogat, a cărui familie se mîndrea cu un vechi blazon. Cînd s-a născut Robert, în 1803, familia locuia în Elsinore, Danemarca. Băiatul a crescut înconjurat de lux și nimeni nu și-ar fi imaginat că anii maturității și-i va petrece într-o casă mică dintr-un district muncitoresc sărac și că va fi total dependent de Dumnezeu pentru hrană și orice alte necesități firești.

La întoarcerea familiei în Anglia, Robert și-a continuat educația la o școală-internat foarte respectabilă, din Yorkshire. La cincisprezece ani a plecat la Londra unde, ca ucenic de funcționar, a studiat dreptul. Ambianța și sarcinile zilnice nu i-au priit de loc băiatului din nord obișnuit cu activitatea în aer liber. Însă tînărul Chapman era hotărît să reușească în cariera de avocat și, prin muncă susținută, ore în șir (calități utilizate mai tîrziu pentru studiul Cuvîntului lui Dumnezeu), a devenit avocat la numai douăzeci de ani.

Pentru că era din familia Chapman de Whitby, a fost admis în cercuri elegante și invitat adesea la petreceri selecte. Creșterea sa rapidă atît în importanță, cît și în încrederea acordată, l-au făcut un tînăr foarte popular și

foarte căutat în societate.

Totuși, nu era imun față de ideile religioase. Citise Biblia cu atenție și, convins fiind că era Cuvîntul lui Dumnezeu, se străduia să țină poruncile și să afle mîntuirea prin fapte bune.

Intr-o scrisoare trimisă domnului Gladstone, la vîrsta de nouăzeci și unu de ani, el scria: „*Subsemnatul, în tinerețea sa, a căutat cu multă atenție și cu puternică motivație să-și clădească o neprihănire proprie sperînd ca, prin aceasta, să capete viața veșnică. În ochii tuturor celor care îl cunoșteau, devenise un tînăr fără pată și evlavios.*”

Treptat, a început să-și dea seama că a obține aprobarea lui Dumnezeu în felul acesta era un lucru lipsit de speranță, „îmi îmbrățișam lanțurile, spunea el, nu voiam - nu puteam - să aud vocea lui Isus. Paharul meu era plin de amărăciunea vinovăției și a roadelor faptelor mele. Mi-era scîrbă de lume, o uram în neliniștea sufletului meu, dar eram neputincios și fără voință ca s-o dau afară.”

Deși era un om devotat bisericii, Robert a acceptat invitația unui diacon din John Street Chapel de a-l asculta pe elocventul și evlaviosul pastor James Harrington Evans, fost membru al clerului în Biserica Anglicană. A fost de acord, cam fără tragere de inimă, întrebîndu-se ce fel de serviciu putea fi ținut de nonconformiști.

„*Ce putem să credem despre cel care își sprijină speranța iertării, a acceptării și a mîntuirii pe jalnicele și mizerabilele lui fapte?*” a întrebato pastorul Evans. „Ce să credem despre cel care, în loc să clădească pe temelia puternică și sigură a Mîntuitorului crucificat, clădește pe lacrimi, pe rugăciuni, pe milostenii, pe servicii religioase sau chiar nereligioase; care clădește nădejdea lui pentru Cer pe ruinele legii sfinte a lui Dumnezeu și crede că pentru a-1 mîntui, Dumnezeu trebuie să renunțe la dumnezeirea Sa?”

Toate acestea sînt nisip - nisip mișcător, înșelător; căci, pe cat este de posibil ca Dumnezeu să înceteze de a mai exista, tot atît de mult se poate ca El să înceteze de a fi drept. «**Eu sînt singurul Dumnezeu drept și mîntuitor, alt Dumnezeu afara, de Mine nu este**». Un Dumnezeu nedrept nu ar fi Dumnezeu deloc, iar cel care calcă în picioare legea Lui nu e cu nimic mai bun.”

În timp ce asculta mesajul pastorului Evans, tînărul avocat a simțit cum se prăbușește în jurul lui tot edificiul său de fapte bune și a primit puterea, prin harul divin, să se încreadă numai în meritele Salvatorului său. Ce pace și ce bucurie i-au inundat inima! După cum o spune el însuși; „La timpul potrivit Tu mi-ai vorbit, zicîndu-mi «Iată odihna: lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă.» Și ce dulci au fost cuvintele tale: «Îndrăznește, fiule! Păcatele ici sînt iertate.» Cît de scumpă a fost priveliștea Mielului lui Dumnezeu și ce glorioasă haina neprihănirii, ascunzînd dinaintea ochilor sfinți ai Judecătorului meu tot păcatul meu și toată murdăria mea!”

Puțini ar fi putut vedea viitorul serv al lui Dumnezeu în tînărul bărbat care urca treptele amvonului într-o duminică dimineață pentru a spune simplu, dar cu înflăcărare, ce se petrecuse în viața sa. Haina sa de culoarea cerului albastru, cu nasturi mari aurii, ce evidenția faptul că Robert făcea parte din societatea rafinată, era izbitoare pentru această comunitate așezată. Dar, cînd a început să le vorbească despre pacea pe care tocmai o găsisese, o liniște solemnă s-a așezat peste ei.

Cineva a spus că primele douăzeci și patru de ore după convertirea cuiva pot determina în mare măsură calitatea întregii sale vieți de creștin. Și Chapman a dat imediat semne că va deveni un urmaș dedicat ai Domnului Isus Cristos, dezlegat de cele pămîntești. În cartea sa, „Meditații”, citim:

Scandalul Crucii nu a încetat. Abia Te cunoscusem și Te mărturisiseam, că am și devenit un străin față de fiii lui Agar, care naște doar pentru robie și ai cărei fiu ara fost și eu din fire. Dragostea Ta m-a scos de pe cărarea celor lumești, fie ei mișei sau religioși. Am ajuns o jignire pentru cei pe care i-am părăsit, chiar și pentru rudele mele de sînge. Și de ce s-au rîmăiat ei? Pentru că, luîndu-mi crucea în spate, am devenit un martor împotriva lor, pentru ca mă lăudam numai în Tine, considerînd că toți cei care se sprijină pe faptele legii sînt sub blestem.

Prin toată această opoziție, domnul Chapman a fost ajutat de atmosfera caldă și duhovnicească a Capelei, de grija atentă și de interesul pastorului, pe care a început să-l iubească tot mai mult și pe care, în mod inconștient, încerca să-l imite în predică, dar fără prea mult succes. Prețuia în mod deosebit serviciul săptămînal de fringerea pîinii prin care era foarte întărit sufletește.

Pastorul Evans observase de timpuriu pericolul mîndriei în viața sa și acum, prin harul lui Dumnezeu, se considera, în mod sincer și consecvent, ca fiind „mai prejos decît cel mai mic dintre sfinți”. Prin intermediul influenței sale, pe tînărul Chapman a pus stăpînire o dorință profundă de a fi „nimic”, pentru a-L „cîștiga pe Gristos”. Drept urmare, nu după mult timp, a început să-L urmeze pe smeritul Său învățător slujind pe cei săraci și pe cei trăind în păcate grosolane. În loc să mai ia parte la petreceri vesele ca mai înainte, își petrecea serile nu studiind Biblia, ci ocupîndu-se de cei nevoiași din regiunea Gray's Inn Lane. Aceasta nu a făcut decît să crească prăpastia dintre el și foștii săi prieteni și cele mai multe dintre rudele sale.

Timp de trei ani, perspectivele carierei sale s-au îmbunătățit și a început să practice avocatura pe cont propriu. Felul său plăcut de a fi și inteligența lui ascuțită i-au asigurat un mare succes. Cu toate acestea, la douăzeci și nouă de ani a înțeles că Dumnezeu îl cheamă să vîndă tot ce are, să-și dăruiască săracilor averea și să-și dedice tot timpul slujbei Sale.

A acceptat invitația de a deveni pastorul unei biserici, Strict Baptist Chapel, din Barnstable, Devon. La sosire și-a găsit o locuință temporară într-o casă

săracă, pe o stradă laterală. Mai târziu, a închiriat o casă în zona New Buildings, nu departe de capelă, dar alături de o tăbăcărie, care emana un miros insuportabil.

Una dintre rudele lui Chapman, de fapt singura care a binevoit să-l viziteze aici, a închiriat o trăsură pînă la locuința acestuia. Cînd a coborît la numărul 6, i-a spus birjarului că trebuie să fie, cu siguranță, o greșeală; **aceasta nu putea fi în nici un caz locuința lui Robert Chapman!**

Însă, la convertire, Chapman a realizat că păcatul care îi dădea cel mai mult de furcă era mîndria. Așa că, manifestîndu-și ura față de acest principiu rău, chiar în orașul unde altădată umblase cu rudele sale în trăsură de lux cu servitori, acum a ales să trăiască într-o casă sărăcăcioasă de muncitor, pe o stradă laterală. „Mîndria mea nu a reușit niciodată să treacă peste asta”, a recunoscut el cu o anumită ocazie.

Tînărul licențiat, convins că Dumnezeu dorea ca mica lui casă să fie o „casă de oaspeți” pentru creștini, deschidea larg ușile pentru oricine voia să intre. Iar cînd, pentru o bucată de vreme, nu a intrat nimeni, el „s-a rugat” ca să intre. Problema spațiului nu l-a îngrijorat niciodată cîtuși de puțin și observația sa era „Domnul are grijă de aceasta”. Iar El a avut grijă, cu siguranță, căci nimeni nu a fost vreodată refuzat.

Chapman și-a asumat răspunderea de a lustrui cizmele și papucii musafirilor săi. Cînd unii dintre ei protestau, el insista că Isus ne-a învățat să spălăm picioarele sfinților; în civilizația modernă, cel mai aproape de împlinirea poruncii Domnului era să le dea încălțăminte cu cremă.

Prezența pînă la revărsare a dragostei în această casă umilă devenise atît de cunoscută, încît o scrisoare expediată din afara țării pe adresa R. C. Chapman, Universitatea Dragostei, Anglia, a fost adusă la ușa lui.

Un oaspete american care a luat un „curs” de scurtă durată la această instituție de educație cerească a scris despre Chapman că acesta se trezea la ora trei și jumătate dimineața, își petrecea toată dimineața în rugăciune și studierea Bibliei, întrerupt, bineînțeles, de pregătirea micului dejun, aprinderea focului și alte treburi casnice.

Combi-nația de autoritate și umilință pe care o dovedea gazda era uimitoare și părea că domnul Chapman interpreta Scriptura aproape ca pe un oracol/ Și totuși, cînd și-a condus oaspetele la gară, acorda atenție fiecărui cuvînt rostit de acesta, ca și cum nu și-ar fi putut permite să scape nimic din ce îi putea oferi mai multă lumină spirituală.

Comuniunea, părăția pe care Chapman o avea cu Dumnezeu era foarte intimă. „Cînd mă plec înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu se înclină spre mine”, a declarat ei. Apoi: „după cum un tată și fiul lui fac totul pentru a se ferici unul pe altul, tot astfel, eu fac tot ce-mi stă în putință ca să plac Domnului și Dumnezeu face tot ce poate ca să mă facă fericit.”

Cineva i-a spus odată despre un „perfecționist” care susținea că s-a întors

la starea lui Adam, născut fără de păcat și avînd doar posibilitatea de a greși, într-un moment de neatenție.

„Înapoi la starea lui Adam! a exclamat el cu vehemență, înapoi la starea lui Adam! Nu aș dori să schimb starea mea cu cea a lui Adam înainte de cădere nici pentru o mie de lumi.”

Chapman a cultivat harul iubirii frățești. Singura lui rudă prietenoasă, în timpul vizitei sale, s-a uitat în cămară și 1-a întrebat dacă nu ar vrea să-i aducă niște alimente. Chapman a fost de acord, cu condiția să le cumpere de la proprietarul unui anumit magazin, pe care 1-a menționat pe nume. Acest negustor, bucuros de mărimea cererii, a rămas încurcat și nu-i venea să creadă cînd i s-a spus că trebuia să livreze marfa lui Chapman, pe care îi detesta. După livrarea alimentelor, omul acesta, care înainte făcuse din Chapman ținta abuzurilor sale, a fost văzut prosternat, cu fața la pămînt în fața omului lui Dumnezeu, cu ochii în lacrimi, cerndu-i iertare.

Cînd i se povestea despre greșeala altuia, Chapman obișnuia să spună: „*Să mergem la fratele nostru și să-i spunem lucrul acesta*”. Într-o zi, o membră a bisericii i-a chemat și și-a exprimat supărarea cu privire la comportarea unei anumite surori. El a ascultat-o și, cînd sora a terminat plîngerile, a ieșit din încăperea pentru cîteva minute, Cînd s-a întors, cu haina și cu Biblia, i-a spus sorei: „Acum plec”.

„Dar, domnule Chapman, am venit pentru sfatul dumneavoastră.”

„Ți-l voi da, a fost răspunsul, cînd vei veni cu mine s-o vedem pe sora. Știi, eu nu judec niciodată după aparențe, ci trebuie întotdeauna să aud ambele părți.”

Vizitatoarea l-a însoțit fără nici o tragere de inimă, dar, după ce au stai un timp de vorbă toți trei, ea și-a mărturisit lipsa de dragoste.

Ai unei cînd cineva critica în prezența sa predica unui vorbitor oarecare, reacția lui era: „Hai să-i spunem și lui”, ridicîndu-se în aceeași timp de pe scaun. Atitudinea sa înăbușea, într-un mod foarte eficient, orice altă critică. În felul acesta, membrii bisericii sale au înțeles ura sa față de bîrfă.

Cu altă ocazie, cînd făcea vizite din casă în casă împreună cu unul din membrii bisericii sale. a intîlnit o femeie care a considerat de datoria ei să-i facă o critică usturătoare, Chapman a ascultat un timp, fără să comenteze. Apoi a strigat către colegi:! său aflat pe cealaltă parte a străzii: „Frate draga, ascultă ce spune sora. ea îmi dezvăluie tot ce este în inima ei.” Este inutil să mai spunem că puhoiul ei de ocări s-a oprit numaidecu.

Dumnezeu a dăruit servului Său o viață lungă și folositoare. A ținut ultima predica aproape de împlinirea vîrstei de nouăzeci și opt de ani. La vîrsta onorabilă de nouăzeci și noua de ani, Robert Chapman a trecut în veșnicie cu aceste ultime cuvinte pe buze: „**Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere**”.

Fără îndoială ca tezaurul literaturii creștine este mai sărac, pentru că Robert Chapman. datorită spiritului său de lepădare de sine, și-a distrus cea mai mare parte a scrierilor, lotuși, din piui nu! care ne-a rămas, cele câteva pe care le includem aici vor revela caracterul acestui om.

Nevoia noastră de rugăciune este la fel de frecventă ca și clipele unei zile; și pe măsură ce spiritualitatea noastră crește, vom simți tot mai mult această nevoie. Ne este de mare ajutor să considerăm rugăciunile și eforturile noastre ca pe niște boabe de grâu semănate în pământ. Dacă vom căuta mai întâi moartea și îngroparea, vom avea puterea să mergem înainte cu răbdare, iar la timpul potrivit vom strânge un seceriș bogat.

Unul dintre cele mai bune răspunsuri la rugăciune este puterea de a continua în rugăciune.

Pentru a fi puternici în credință sînt necesare două lucruri: o părere foarte umilă despre noi înșine și o părere foarte înaltă despre Cristos.

Lucrurile care sînt de cel mai mare preț în ochii lui Dumnezeu sînt adesea cel mai puțin băgate în seamă de către oameni.

Pentru a ne ridica deasupra primului Adam, trebuie să trăim în ultimul Adam. Atunci vom putea, în spirit, să folosim cuvintele Psalmului 8 și să avem toate lucrurile sub picioarele noastre.

Căderea unui imperiu este nimic în ochii lui Dumnezeu în comparație cu dezbinarea produsă în mijlocul unui mic număr de păcătoși răscumpărați prin sîngele lui Cristos.

Un bun lucrător învață din greșelile sale.

Cristos a trecut de două ori pe lingă îngerii. [O dată, cînd] s-a coborît cu mult mai prejos decît ei în umilința Sa; [a doua oară, cînd] s-a ridicat cu mult deasupra lor în înălțarea Sa.